

מחברת

מחברת - עמית

מחברת - עמית

מחברת - עמית

מחברת - עמית

מחברת - עמית

1) ופנים שמחמם וממוציצים ובראשי חדישים והקטנים בתוצאות ג' והיו לנס לזכרון לפני אלקיכם, אני ה' אלקיכם, ואיזה נגמרא: ומה תלמוד לומר, אני ה' אלקיכם וה' בנה אב לכל מקום שנאמר בו זכרונות והיו מלכיות עמה (דאני ה' אלקיכם הוא מלכיות; ומה שאומר אני ה' אלקיכם גבי והיו לכם לזכרון ג' למדיים שבכ"מ שנאמר בו זכרונות ציל גם מלכיות). ומה למדיים שפיר'ה ציל מלכיות וזכרונות ושופרות, והקטנים ג' שופרות, והיו לכם לזכרון ג' זכרונות, אני ה' אלקיכם מלכיות, והנה ג' ענינים אלו (מלכיות וזכרונות ושופרות) הם לא רק בדיבור, אמירת פסוקי מלכיות וזכרונות ושופרות, וכמו שפיר'ה לפני כתיב מלכיות וזכרונות ושופרות, אלא גם במעשה בפועל, וכמו שפיר'ה במדיל הנל מלכיות כדי שתמליכנו כי (שתמליכנו בפועל) וזכרונות כדי שיעלה זכרונותם (שיעלה זכרונותם בפועל) ומה בשומר ע"י תקיפת שומר במעשה בפועל, והנה ברכות (ברכות מלכיות וזכרונות ושופרות) מעכבות זו את זו, משאכ ברכות ומקצות אינן מעכבות זו את זו, ומכאן בדרושי רבתינו נשיאין דיה זה (וכינו שמחתכם), לפי שברכות ותקיעות הם שני ענינים שונים, ברכות זיכור ותקיעות מעשה, וצריך למה צריך בדיבור (כדי הענינים), ובפרט שפשוטו לשון רז"ל, ומה בשופר שירושא היא תקיעות שומר, שני המליכנו עליכם ויעלה זכרונותם לפני לטובה נעשה ע"י תקיפת עמית שהוא העיקר, וכדמכח גם ממדילי (שמצות היום בשופר) ויגו של הענינים ימים זה (ריה) נמשכים ע"י מתקיש, וכמו גם ממיש הרמב"ם יי אע"פ שתקיעת שומר כריה גזירה הנהיג, ומה יש בו, כלומר, עורר בו (ומכאן בדרושי רבתינו נשיאין) שבאריכות לישנו של הרמב"ם מרמזים ג' הענינים ומלכיות וזכרונות ושופרות, שמה מוכן, שכל ג' ענינים אלו נמשכים ע"י תקישותם (הכללי) בשופר עורר כ"ה ה"ע/התשובה (כמכאן כרמב"ם שם), ויגו דהמצוה דתקיש שייכת לכללות הענין

- 1) בתעלות יוד, יוד, א, ל, נ, ראה פירוש ריה שם וביה כספרי ופירוש בתעלות שם.
- 2) פירוש שם.
- 3) ריה נ, א, ל, ראה פירוש ריה שם וביה כספרי ופירוש זה תרדיון: ומי' כמה בשופר היינו פסוקי שופרות שיש בדיבור וצ"ל בפעשה ג"כ, ואולי בתעלות דג"במה בשופר? כולל גם פסוקי שופרות (כתיובו השני) בייסא ריה סה א, ולהשי' משואע אורה ריה תמצא וע"י מה ע"י שופר לפיכך אמר כ"ה פסוקי שופרות.
- 4) ריה ל, ב, ארמ' מפיג, ארמ' שם.
- 5) תרדיון, תרפי, 10 וכמו שפירש רביה זה תרפי, תרפי, 11 ריה לעיל הקפה שם.
- 6) ריה כ, ב (במשנת), 13 ולי' השונה פ"ה ה"ד, 14 המשך מדין בתעלות דיה שפ' של ריה משיב פ"ג.

כמבואר בסידור פ' בריה להבי ענין תקיש, ע"פ כוונה התעשי' וכל זה נעשה ע"י ישראל עם קרונה, בניס אחס לה' אליקים י"ג כמו שמבאר הח"מ, בל"קיא וא"ת בתחלתם, בניגון כמי נמלך בנשמורתו של צדיקים י"ג, שללה לפניו ית' התענגו שיתענג בעבודתם של ישראל, וזה הזלתי את הרצון, ומבחי רצון המחלט נמשך לרצון הגלוי, ואח"כ נמשך בכל סדר והשתל, עד בעודי החמתו, שאין החתון למטה ממנו, שע"י זמא נשלמה הכוונה דידרה לו ית' בתחומים י"ג, וזה אמרו לפני מלכיות, כדי שתמליכוני עליכם כו', ונמה בשופר, שפירושו תקיעת שופר במעשה, דמצות היום בשופר, אלא שובלל בזה (בהמשך להחלטה המאמר אמרו לפני כו' ושופרות) גם אמירת פסוק שופרות י" (ובפרט שעפ"ז יש להאמין גירסתנו כמרא להגירסא י" אמרו לפני מלכיות כדי כו' וכוונתו כדי כו' שופרות כדי כו' י"ג לאת"ז²⁰ וכמה בשופר.)

ג) ותגיד פסוק זה (וביום שמחתכם ג' ותקעתם בתצוצות גו') הוא המשך וסיום הענין דלפניו י"ג עשה לך שתי תצוצות ג' וידועה מורות הח"מ י"ג שתי תצוצות שתי תצאי צורות, היינו שהקפ"ה ובנטיי הם [כביכול, ואלי גם בלי כביכול] שתי תצאי צורות, ומה מונח פירוש הכונה התקעתם בתצוצות ג' והיו לכם לזכרון לפני אליקים אני ה' אליקים, שענין מלכיות (אני ה' אליקים) וזכרונתו (והיו לכם לזכרון) שנעשה ע"י ותקעתם בתצוצות, בתצוצות וקול שופר הריעו לפני המלך הו"י י"ג, שבמקדש (לפני אלבינם, לפני המלך הו"י) היו שניהם (אלא שמצות היום בשופר, כמבואר במשנה י"ג, וע"י החלונות שקופים אטומים שהיו בביהמ"ק י"ג, נמשך זה (ככל הענינים שבביהמ"ק) גם בנבולין ועד בכל העולם כולו, ואפילו בזמן הגלות, הוא מפני שהקפ"ה וישראל הם שתי תצאי צורות י"ג, והענין הוא, דנפש השנית בישראל הוא חלק אלוהה ממעל ממש י"ג, וידוע י"ג שיש בהו"ה כו' קצוות, כי ממש קאי על חלק אלוהה המעל, היינו שנפס השנית שבישראל היא חלק ממש מעצומיה, וידוע מאמר הבעש"ט י"ג העצם כשאתה חופס חלקך אתה חופס ככולו, ותחת מלכות מורה גם על קצה הכי החתון, ממש מה שנתחפס בחוש המישוש.

- (25) רמז, ג. (26) ראה ד"ד, א. (27) כ"ר פ"ח, ג. רות ובה פ"ב, ג. (28) תניא פל"ג, (29) תוספתא ר"ה פ"א, א. (30) שלטי הגבורים ר"ה טו, א. ויל. שנתפוש גירסתו (ת"ת) שירא כבש"ט ללא גירסתו כו' בש"ס. (31) בתלמוד — וד"ל ב. (32) איתא מנה ד ואילך, והא' ונתבאר באוה"ח לחתמים (הל' אור) ס"ד שו' ואילך, ובארובה — בהמשך מערב שפס"ד ואילך. (33) חת"מ גו, ג. וראה ר"ה כו' א. (34) מלכים א' ג, ד, וראה נמחה פ"ב, ובפס"ד שם. (35) באר"ח לזה"ש שם, תענין דשתי תצאי צורות הוא שתי עשרה קול שתי תצוצות, ובר"ה ובינים שמחתכם חת"מ (ויראה גם אוה"ח לחת"מ שם ע' שס"ב, ד"ה שופר של ר"ה תצאי בתחלתו ובסיומו) והוא זה גם לענין ותקעתם בתצוצות. (36) תניא פ"ב, (37) ראה לקו"ט מ"ב שירדשים לתניא שם (פ' סו): (38) המסך תרמ"ט ע' תכ"ב, שה"ש תשי"א ס"ד פ"ג, ושי"ג.

דרי"ה (מצות היום בשופר) כי בריה חוזרים כל הדברים לקדמתם וצריך לערוך תמיכה חדשה מעצמותו ומזוהו, ולמשיך זה בכל סדר ההשתל עד בעשי. התמשה זו היא ע"י שופר, כי שופר רומז לענין התשובה כו', של שעיקר התשובה הוא התאחדות עם המקור. קדמתם וישנו באופן מלמלמלע ומלמלמלע כמי"ש י"ג והרחו חשוב אל האליקים אשר נתנה כמבואר בלקי"ת ריש פרשה זו (פרשת האיזנה ולכו ע"י מעוררים המשכה חדשה מעצמיה, וע"י העשי' (תקיעת שופר במעשה) ממשכיכים י"ג זה ע"ד בעשי י"ג.

ב) והנה לא זו בלבד שצריך לעשי' גשמיית (וא"ז מספיק ענין התשובה ברוחניות) וגם לא אמירת המסוקים) אלא שבה גופא אין מספיק שיהי קלא פנימאה של האדם צריך לתקוע בקול שופר של בהמה דוקא י"ג, בעל פשוט או בוכרים כפופים, כו' הדיעות שבה דאלו ואלו דברי אליקים חיים י"ג, וגם עכשיו, שתוקעין (ברי"ה) בוכרים כפופים, יש ב' ענינים אלו בעבודה הרוחנית, של יעל פשוט כי כמה דפשיט איניש דעתי טפי מעלי²⁰ ומבואר בחסידות י"ג שהוא מה שהאדם צריך להפשיט את עצמו מכל רצונותיו, ואין הכוונה לרצונות הבלתי רצויים, כי מאי קמיל, וענין זה (שלא יהי אצלו רצונות בלתי רצויים) כבר נעשה ע"י העבודה בחודש אלול לפני ר"ה, וענין דפשיט דעתי שבר"ה הוא שיפשיט את עצמו מכל צידו גם מצדו דמקושה, כי ההמשכה דר"ה היא ממה שלמעלה מגדר מקום ומגדר ציור, ולכו צריך להיות העבודה דפשיט, וע"י הפשטות שבאדם הוא ממשך הפשטות שלמעלה, ועד מבחי תכלית הפשיטות, ותוקעין²⁰ בשל זכרים כפופים כי כמה דכיי"ת איניש דעתי טפי מעלי²⁰ ומבואר בחסידות י"ג שהוא העבודה דאתכפ"א (שי"ש בזה מעלה גם על העבודה דהפשטת הרצונות י"ג, שעבודה זו היא ע"י בחי' זכר (וכרים כפופים) איש דרכו לכבוש י"ג.

ג) וזהו מצות היום בשופר, שע"י העבודה דשופר כ"ב האופנים דפשיט ודרי"ת [שככל אחד מהם יש מעלה מיוחדת], ממשיכים אור חדש, וכמבואר באר"ה י"ג, שככל ר"ה נמשך אור חדש שלא הי' מעולם, וע"י נעשה חידוש בכל סדר ההשתל, ועד שנעשה חידוש גם בחיצוניות העולמות, ועם היות שעיקר החידוש שבר"ה הוא בפנימיות העולמות, הנה ע"י נעשה חידוש גם בחיצוניות העולמות.

- (15) קולות כ"ו, ג. (16) לענין מלקי"ת ר"ה נ"ב, (ועד"ז בענין שער ר"ה ר"ה ולכו צריך לחשיך י"ג, ודא"כ כפי"ת שמי, .. וע"י .. שיהי השפיעות בשמיות. (17) ומה שצריך גם לאמירת המסוקים — ראה ד"ה יד"ה ש"ה ש"ג, וש"ג. (18) ראה לקי"ת שם: השפעת חיים גשמיים הינו בחי' בהשפעת נעשה י"ג ע"י התקיעה .. פקוד הנכשים שהוא בהמיות (19) עירובין י"ג, ב. (20) ר"ה כו' ב. (21) ד"ה אי' לדודי תוצי' (נודפס במה"מ סיגולתים ח"א) פ"ז. (22) להלך גם מותא פ"ד, י"ד, פ"ד. (23) נבמח טו"ה, ב. וש"ג. (24) טי"ד.

פרץ תולדות מלא יי, שהיה למעלה יותר גם מכמו שהי בתחלת הבריאה דעולם על מילואו וברא יי, פרץ הליד גו או דוד יי, דוד מלא משיוא, שיבנה בהמיק יי ויהי ותקעתם בתוצאות גו לפני אלקיכם, בתוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ה, כפשוטו (בהדמיק) למטה מעשרה טפחים. כי עי העבודה שנמשך זמן הגלות דתקעו בחודש שופר, שפרו מעשיכם יי, ובאופן של חודש, כיוון החוב תקעו בחודש שופר (לא תקעו שופר בחודש) כיוון שפרו הכעשים יי בזה, עיי נעשה הענין דעשה לד שתי תוצרות גו למקרא העדה ולמסע את המזונה יי לאסוף את כל ישראל יחד ולמסע ולהליכה מחיל אל חיל, מברא עמיקתא עז לאגרא רמיה, והענין דכי יי תבוא מלחמה מלחמה עם נה"ב יי ונושעם עי אמכפרא ואחרמכא, ועיי יהי ותקעתם בתוצרות לפני אלקיכם בהדמיק השלישי שיבנה בקרוב ממש עיי משה צדקנו, וכל זה באופן דרכים שמחתכם, ושמתה עולם על ראשם יי, במהרה בימינו ממש.

- 52) רות ד, יח, ביד פיטי, ג, 53) ראה ביד פיטי, ג, פיטי, ג, 54) רות ד, יח, כב, 55) רמב"ם הל' מלכים ספ"א, 56) תהלים ס"ד, ויקי' פל"ט, ג, 57) כתר שם טוב סדרו (לה' א', 58) בהעלותך י"ד, ג, 59) שם, ט, 60) אהיה בהעלותך ס"ט שפ, 61) ישעי' לה' י, נא, א.

וזהו מה שנופש השנית שבישראל הוא חלק אלוהה ממעל ממש, שגם כשהיא מלוכשת בגוף ממש בלשון מישוש גם אז היא חלק ממש ממנה יי, חד ממש עם עצומיה, וכתורת התי"ב (שהוא לעיל) שהם שתי תצאי צורות, והנה מכיון שאהם קרויין אדם יי על שם ארובה לעליון יי, מוכן שענין שתי תצאי צורות הוא גם בהשמה עצמה. דהנה יודע יי שכל גשמה יש ב' דרגות כליות, חלק השמה שילמעה (בה' מול) ראש שבגשמה, חלק השמה שבגוף (כחות ורגליים) רגל שבגשמה. ובי בהי אלו הם השתי תצאי צורות שבהם גשמה פרטית יי, וענין ותקעתם בתוצרות גו והיי לכם ששמה פרטית יי לפני ה' אלקיכם גו הוא שצריך לחבר יי תצאי צורות שליו ולהעמידם (אווקסטיפילי יי) לפני ה' אלקיכם, ועיי והיבור דב תצאי צורות אלו (ראש ורגל) שכל גשמה פרטית, עיי נעשה גם החיבור דראש ורגל שבכללות ישראל והעלאתם לפני ה' אה, אתם נבנים היום (ייה יי) כולכם לפני ה' אלקיכם ראשיכם גו עד חוטב עציר ושואב מים, של ישראל (הראש דישאל (ראשיכם) והרגל דישאל (חוטב עציר ושואב מים) מתחברים יחד והם נבנים ומתעלים לפני ה' אלקיכם יי, והם נעשים עמ' דכר אחד, כמו שממשך בכתוב יי, לעבוד כבדת גו, שענין הברית הוא שהם נעשים לדבר אחד יי.

9) וזהו וכיום שמחתכם גו ותקעתם בתוצרות גו אני ה' אלקיכם, ותקעתם הריע תקיעת שופר, דמזות היום (דריה) הוא בשופר, וכדאיאת במשנה שופר מאריך ותוצרות מקצרות שמזות היום בשופר, ועיי נמשך והמלה גם הענין דתוצרות יי שהקביה וישאל הם ב' תצאי צורות, והיינו מה שישראל הם מושישים בעצמותו יי, והם המתליטים את הריעו (כניל בענין כמי נמלל בנשמותיה של צדיקים, ומלצו המתלש נמשך לרצון הגלוי וכי עד שנמשך למטה בעוה"י, שזה היעילי, והיינו שהמהשכה בכל הדגות, עונג רצון מוחין מדות ומלכות וכי הוא ממוצע, שעיי יומשך אחרי בעוה"י, וכמבואר בתניא קדישא יי שכל סדר ההשגות הוא ירידה מאור פניו יי, ותכלית הכונה הוא עוה"י ותחתון שאין תחתון למטה ממנו, כירא עמיקתא, שכו דוקא (בעוה"י תחתון) נברא האדם ונתנה בו הנשמה חלק אלוהה ממעל ממש, ועיי עבודתו בתמיצ, לעבדה ולשמרה יי) ושלמה הכונה דדירה בתחתונים, דירה לעצמותו ומותו יי, שיהי אלה תולדות

- 39) יבמות ס"א, א, 40) של"ה ב, ג, שא"ב, וב"מ, 41) לקי"א י"ה ס"ג, דה' וריים שמחתכם תרין תרין, וב"מ, 42) דה' וריים שמחתכם תרין, 43) דה' תי"ל בימיה, וראה גם דה' שופר של ריה תרדים בתחלת ובסופו, 44) לקי"א ר"ס נבנים 45) נבנים כט, ס"י, לקי"א שם, 46) נבנים שם, א, 47) לקי"א שם מ"ד, ג, וראה בארובה דה' אהם נבנים דשים נציי תש"ט, 48) ראה דה' ובידי תפיס בתחלת: דענין התוצרות והא עיי השופר דוקא ושם בסמו (והאם אהיה לתהלים ע' שס"ג דשופר הוא לעלה מתוצרות, פלי"ץ, 49) 50) בראשית ב' ט, ובתלביע שם: לפיכך פנה באריותא ולמנין סקודתא, 51) אהיה בלי ע' תמקנ, המשי תרסי ס"ע ג, ע' חמי, וב"מ.